

Laatste Snicken

V A N

Een Geest-gevende

H A E R L E M M I T E R.

Oey dat ik oyt 't getouw ont-touwde,
En op de wint foo los my trouwde,
Dat ik my leunde op de lucht,
Op een noch ongeborn vrucht,
Dat ik het vuyr maar om te warmen
Niet bruykte, dat ik juyft om-armen
En freelen most die gouwe kool,
Die offe wel in d'as noch school

Van Wever immers niet was raaklijk,
Dat ik te veel en al te smaaklijk
Dat opgesmoke proeven most,
Daar 't heyligh bitter beter kost,
En ons gefonder, daar aen 't Weven
Ons is geheft een vredigh leven:
Daar reden wegh is woont een beest,
t'Onredelijk ik boven leeft
En buyten spoor nu ben geweken,
En heb te langh in Son gekeken:
O FLORA 'k weet ghy seggen sulr,
Wat klaaght ghy, 't is u eygen schult,
U luyde ledigheyt, u treuren
En suchten baart, en niet mijn kleuren.
Mijn blaatzes die Apollo heeft
Van gouwe glansjes t'faam geweest,
Die noch Aragne hoe gedreven
Van Spinne gift niet blus sal weven.
Mijn blaatzes die noch binne knop
Nu zyn, die ghy t'ontyde op
Hebt willen wroeten, daar het bijtje
Een wiffer wicker is van 't tijtje,
Het komt om honigh inde Lent,
En voed hem sonder dat het schent,

Of smet myn lov'ren, ghy t'ontyde
Dwerft u beroep, en treet ter syde,
(U min ter eer als my ter schant,)
En looft en laakt in onverstant,
En grijpt en grapt na yet dat niet,, is,
En laat ontslippen u dat yet,, is,
Mijn Bloempje dat ik liever noem,
Mijn Tulpje 't eenighst van myn roem,
Wiens vlam Aurora kan ontfeken,
Te bloesen op Tapete deken,
Wiens root Rubijn de kaakjes van
Den ochtent kleurt, wiens wit dat kan
d'Albaste hoornen van het Maan-licht
Polysten, wie my kan het aansicht
Genoegh verheldren om gevlayt
Te worden, of ook 't aartrijk schreyt
En schreeuwt myn glans en sal niet swichten,
Neen nimmer voor ontlichte lichten.
Mijn Tulpa seggh ik buyten waard,
(Nu ongesien en inde aard,)
Geen vlek van schantvlek sal aanwassen,
Noch luycken voor het haffebassen
Van een verwayde Maarfe buy,
Voor 't scheeren van alsulcke luy,
Die beter bleven by het scheeren
Van Web, als met Icarus veeren
Te vlieden soo. Dat is 't, dat ist,
O FLORA 'k heb myn tijt vergift,
Ik my de schult, niet u toe reken,
Ik heb myn selve laas verkeken,
En sterf ik nu de weelde af,
Set FLORA set dit op mijn Graf.

Hier is dat niet en is, dat was doen 't niet en was,
Een rijk in arremood, een dubbel mis-gewas,
Een gecx bladt aan een Tulp, een nietigh wesen konder,
In tijdt een tydeloos, soo op-gegaan, soo onder.